

Dosar nr. 2ra-1208/19

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei (I. Malcoci)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (N. Chircu, E. Grumeza, S. Procopciuc)

ÎNCHEIERE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Petru Dubenco,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Asociația
Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 împotriva lui Petru Dubenco cu privire
la încasarea sumei,

împotriva deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a
fost admis apelul declarat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1,
a fost casată hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei și
a fost emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 30 iulie 2018 Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 a depus
cerere de chemare în judecată împotriva lui Petru Dubenco cu privire la încasarea
sumei în mărime de 3747,72 de lei, cu titlu de cotizație obligatorie de membru al
Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 (f.d. 7-11).

În motivarea acțiunii reclamanta Asociația Proprietarilor de Locuințe
Privatizate nr. 1 a indicat că, pârâtul fiind proprietar al apartamentelor nr. xxxxxx,
xxxxxx și xxxxxx, situate în or. Sîngerei, str. Independenței xxxxx, nu achită
cotizațiile obligatorii de membru al Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate
nr. 1, precum și alte plăți, începând cu data de 01 aprilie 2016, astfel a acumulat o
datorie în mărime totală de 3747,72 de lei, din care pentru apartamentul nr. 2, datoria
constituie 1145,14 de lei, pentru apartamentul nr. 3, datoria constituie 1573,03 de
lei, iar pentru apartamentul nr. 8, datoria constituie 1029,55 de lei.

Reclamanta a susținut că la 15 decembrie 2015 pîrîtul s-a adresat cu cerere
privind excluderea sa din Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, iar
la 19 ianuarie 2016 a fost convocată Adunarea generală a membrilor Asociației
Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, care a decis respingerea acestei cereri.

Reclamanta a remarcat că la 16 mai 2018 și 14 iunie 2018, în scopul
soluționării amiabile a litigiului, a expediat în adresa pîrîtului somații cu privire la
necesitarea achitării datoriei acumulate, însă ultimul a menționat că nu este membru

al Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, respectiv nu va efectua careva plăți.

Reclamanta a solicitat încasarea de la Pentru Dubenco în beneficiul său a sumei în mărime de 3747,72 de lei, cu titlu de cotizație obligatorie de membru al Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, precum și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei, acțiunea depusă de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 50-54).

Prin decizia din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul declarat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, a fost casată hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei și a fost emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii depusă de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că asociația de coproprietari în condominiu este o formă de asociere specifică și nu are la bază principiile ce guvernează libertatea de asociere cuprinse în art. 41 din Constituție, fapt menționat și în hotărârea Curții Constituționale nr. 20 din 20 iulie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a art. 22 alin. (4) din Legea condominiului în fondul locativ nr. 913 din 30 martie 2000 (calitatea de membru al asociației de coproprietari în condominiu).

Totodată, instanța de apel a statuat că asocierea obligatorie a proprietarilor dintr-un bloc locativ este un mecanism uzual de reglementare în sistemele de drept europene. Astfel, o analiză a reglementării condominiului în dreptul european arată că unele state recunosc ca „asociere” colectivitatea tuturor proprietarilor din condominiu, fie prin instituirea obligației de a forma o asociație (Estonia, Belgia), fie atribuirea prin lege a statutului de persoană juridică colectivității (Franța), fie prin recunoașterea că toți proprietarii alcătuiesc o „comunitate” în numele căreia acționează un administrator, comunitatea fiind o quasi-asociație cu capacitate civilă parțială (Italia, Germania).

Așadar, făcând trimitere la prevederile art. art. 14 alin.(1-3) și 5, 22 alin. (1), (3), (4) și (6) din Legea privind condominiul în fondul locativ nr. 913 din 30 martie 2000 și art. 514 Cod civil, instanța de apel a menționat că Petru Dubenco fiind proprietar al apartamentelor nr. xxxxx, xxxxx și xxxxx din or. Sîngerei, str. Independenței xxxxx, are obligația de a achita cotizațiile obligatorii, inclusiv pentru întreținerea, reparația proprietății comune, proporțional cotei-părți deținute.

În concluzie, instanța de apel a relevat că, în condițiile în care Petru Dubenco nu a contestat procesele-verbale, ordinele și facturile de plată a Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1, prin care s-au aprobat tarifele de plată, se impune concluzia de a încasa datoria în suma solicitată.

La 10 aprilie 2019 Petru Dubenco a declarat recurs împotriva deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea cererii de recurs, recurentul Petru Dubenco a invocat că reclamanta/intimată nu a abordat o poziție exactă privitor la calitatea sumelor invocate, explicând doar faptul că sunt cheltuieli pentru întreținerea asociației, pe când în cererea de chemare în judecată a explicat că sumele invocate constituie

cotizația de membru calculată pentru fiecare apartament în dependență de suprafața acestuia.

Recurentul Petru Dubenco a indicat că în probarea sumelor solicitate și a cuantumului acesteia, reclamanta a anexat 2 tabele de calcul, însă acestea conțin lista mai multor persoane, în rândul fiecăruia fiind indicate sume de bani, sumate la sfârșit pe fiecare categorie. Iar, în partea dreaptă de sus a tabelelor, sunt înscrise mențiunile „lumină”, și „reparație”.

Recurentul Petru Dubenco a specificat că cheltuielile urmează a fi probate prin facturi, și nicidecum, prin niște calcule care nu corespund realității, cu atât mai mult că cheltuielile pentru întreținere nu pot fi calculate în coraport cu suprafața apartamentului pe care îl deține în proprietate, dar în baza cheltuielilor efectuate de fapt.

Recurentul Petru Dubenco a punctat că instanța de apel s-a bazat doar pe declarațiile reprezentantului reclamantei, deși avea obligația să aprecieze toate probele. De fapt, ultima nu este în drept să se bazeze doar pe probe pur declarative și nefondate ale reprezentantului reclamantei.

Recurentul Petru Dubenco a remarcat că probele invocate de reclamantă întru susținerea cheltuielilor pentru energia electrică și reparație, nu pot fi reținute, deoarece aceasta denotă o contabilitate internă, nefiind specificat pentru care perioadă de timp și din ce sunt compuse aceste sume.

Recurentul Petru Dubenco a precizat că instanța de judecată a reținut spre examinare doar probe ce datează cu o vechime de mai bine de 10 ani, pe când sumele solicitate constituie o presupusă datorie pe perioada 01 aprilie 2016 – 01 iulie 2018.

Recurentul Petru Dubenco a relatat că Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 nu a explicat calculul acestora și nici care sumă constituie datorie pentru cotizație și care este pentru reparație. De asemenea, reclamanta nu a prezentat careva probe care să confirme cheltuielile pentru reparațiile curente.

Recurentul Petru Dubenco a menționat că pct. 11 lit. d) din Statutul Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 și art. art. 27, 28 alin. (1) din Legea cooperăției de consum nr. 1252 din 28 septembrie 2000, prevede posibilitatea membrului de a se retrage din Asociație. Respectiv, a beneficiat de acest drept și a depus cerere de retragere din Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1.

În final, recurentul Petru Dubenco consideră că instanța de apel a apreciat greșit probele prezentate de reclamant și a interpretat eronat legea, iar în consecință a adoptata o hotărâre neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți a fost expediată recurentului la 18 martie 2019 (f.d. 197) și a fost recepționată de ultimul la 23 martie 2019 (f.d. 106).

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul a fost declarat de Petru Dubenco, la 10 aprilie 2019, cu respectarea termenului indicat la art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

La 20 mai 2019, în adresa intimatei Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 a fost expediată copia recursului declarat de Petru Dubenco (f.d. 126), însă intimata Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 nu și-a

exercitat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință la recursul declarat de Petru Dubenco.

Examinând temeiurile recursului declarat de Petru Dubenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Respectiv, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de Petru Dubenco, se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat de Petru Dubenco nu rezultă că, instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230).

Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Petru Dubenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Petru Dubenco împotriva deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 1 împotriva lui Petru Dubenco cu privire la încasarea sumei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan